

Meedogenloos

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht

Codenaam: verkenner

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Missie 1

Missie 2

Missie 3

Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtsspel

Geen genade

Global strike

Klopjacht

Code zwart

Rood gevaar

Verstoten

Meedogenloos

boekerij.nl

Chris Ryan

Meedogenloos

Als je dacht dat je alles wist over de SAS – dan dacht je dat verkeerd. Maak kennis met de Cell.

Vertaald door Jan van den Berg en Marieke van Muijden

ISBN 978-90-225-9915-0
ISBN 978-94-023-2130-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Manhunter*
Vertaling: Jan van den Berg en Marieke van Muijden
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Trevillion en Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2021 Chris Ryan
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Op een vochtige, grauwe zaterdag eind maart, om acht uur 's morgens, voelde Josh Bowman de pijn door zijn lichaam stromen.

Die kwam plotseling en zonder waarschuwing vooraf opzetten terwijl hij stond te wachten in de lobby van het Broxbury Hall Hotel, een chique vijfsterrenbedoening tegenover Hyde Park. De pijn begon als een scherp schrapen in zijn hoofd, klauwde zich een weg langs zijn brein en trok al snel door zijn botten, waardoor zijn huid prikte. Bowman wist dat het alleen maar erger zou worden. Hij had twaalf uur geleden voor het laatst een pil genomen en nu al voelde hij de eerste steken misselijkheid in zijn maag. Nog even en hij zou last krijgen van buikkrampe en gaan zweten. Daarna volgde het hallucineren. Net griep, maar dan duizend keer erger. Over een paar uur was hij een bleek, sidderend wrak.

Je weet wat je moet doen, zei het stemmetje in zijn achterhoofd. Het stemmetje dat zijn brein had overgenomen en waardoor zijn zenuwbanen nu anders reageerden. Tegenwoordig was het stemmetje constant aanwezig en beheerste het elk moment van de dag.

Je moet gewoon weer drugs hebben.

Eén pilletje maar, meer niet.

Iets om je weer scherp te krijgen. Te zorgen dat de pijn stopt.

Bowman duwde het stemmetje weg en dwong zichzelf om zich op de platte televisie aan de muur tegenover hem te concentreren. Op het nieuws was te zien hoe een enorme menigte langs de straten rond Westminster Abbey stond, in afwachting van het huwelijk die dag tussen prinses Amelia en haar verloofde, de zakenbankier Lu-

cas Wentworth. Bowman zag een juichende mensenmassa met rood-en-blauwe hoedjes of jasjes, van wie velen met de Britse vlag zwaaiden. Ondanks het slechte weer hing er een positieve spanning in de lucht. Het grootste livepubliek ooit voor een koninklijk huwelijk, zei de commentator. Een klok onder het scherm telde de tijd af tot de ceremonie begon. Nog drie uur en negenentwintig minuten te gaan.

Tering, dacht Bowman. Ik moet me op een missie voorbereiden. En ik zit hier te trillen.

Even zakte de pijn weg. Dave Kember wierp een blik op zijn horloge en vloekte.

‘Waar blijven die idioten?’ snauwde de SAS-sergeant. ‘Ze hadden hier verdomme al moeten zijn.’

Bowman keek even vluchtig naar zijn collega. Met zijn pokdalige huid en afgeplat voorhoofd was Dave Kember een van de lelijkste kerels bij het Regiment. De jongens hadden hem vanwege zijn slechte adem de bijnaam ‘Toxic’ gegeven. Als geheelonthouder en fanatiek voorstander van onbewerkt voedsel had hij ook de naam een klager van wereldformaat te zijn. Hij was het soort kerel dat met een Virginia-ham onder zijn arm nog steeds liep te zeuren dat er niets te eten was. Bowman wist niet wat erger was: de pijn van het afkicken of het vooruitzicht de volgende zestien uur met Kember te moeten werken.

Ze waren de vorige middag in Londen aangekomen, als onderdeel van een vierkoppig team uit de ‘Wing’, een geheime eenheid binnen de SAS die met MI5 en MI6 samenwerkte. Volgens hun briefing had Six inlichtingen in handen gekregen dat dissidente rebellen een complot smeedden om Ken ‘de Adder’ Seguma te vermoorden, de president van het piepkleine maar mineraalrijke staatje Karatandu in Centraal-Afrika en een goede vriend van de Britse koninklijke familie. Bowman en zijn collega’s hadden de opdracht gekregen om de beveiliging van de president tijdens de koninklijke bruiloft op te schroeven.

Terwijl de andere twee teamleden veiligheidschecks in de Abbey

uitvoerden moesten Bowman en Kember het persoonlijke gevolg van de president ontmoeten. Ze waren met de auto vanaf hun eigen hotel gekomen, hadden de bepantserde Land Rover Discovery in de ondergrondse parkeergarage gestald en hadden het sloofje van de president een bericht gestuurd dat ze er waren. Vervolgens waren ze gaan zitten wachten.

Een half uur later wachtten ze nog steeds.

Kember keek voor de honderdste keer sinds hun aankomst op zijn horloge. ‘Hebben wij weer. Bodyguard spelen. Altijd ruk om te wachten tot een of andere jojo komt opdagen.’

‘Ik dacht dat dit werk je wel zou liggen, Geordie,’ zei Bowman. ‘Omgaan met royalty en zo.’

Het was een van de slechtst bewaarde geheimen op Hereford dat Kember, die Geordie werd genoemd omdat hij uit het noordoosten van Engeland kwam, van plan was binnen een paar maanden bij het Regiment te vertrekken. Met zijn eenenveertig jaar was hij vier jaar ouder dan Bowman, een oudgediende met meer dan vijftien dienstjaren op zijn conto. De contacten die een ex-sas’er op zoek naar werk in de privébeveiliging opdeed bij de beveiliging van een buitenlands staatshoofd konden van onschatbare waarde zijn.

Kember zei: ‘Aye, het zal wel goed staan op ons cv. Maar dat is dan ook het enige goeie aan deze missie.’

Tandenknarsend keek Bowman de andere kant op. Godallemachtig, dacht hij. Die gozer is echt kampioen zeiken. Het is pas acht uur ’s morgens en ik erger me nu al aan hem.

‘Zo erg is het niet, maat,’ zei hij in een poging de duistere stemming van zijn collega te verlichten.

Kember snoof. ‘O, nee? We zitten in een schijthotel, eten schijtvoedsel en zitten te wachten tot we bevelen mogen aannemen van een of ander omhooggevallen sloofje.’ Hij knikte naar de televisie. ‘En de gozer die we bewaken is een moordenaar.’

Bowman keek op. Het beeld was van de straten van Westminster verplaatst naar een grijsharige presentator in een nieuwsstudio, die aan het laatste stukje van de ochtendkoppen bezig was. Er was een

verslag van de protesten in Karatandu. Een of andere gewelddadige strafcampagne van de regering tegen activisten die zich voor de democratie uitspraken. Mensen holden door de straten, achtervolgd door in zwart gevechtstenuë gestoken leden van de veiligheidsdiensten. Diverse agenten schoten met traangas, terwijl hun collega's de weerloze burgers met stokken en gummiknuppels bewerkten. Dit alles speelde zich af tegen een achtergrond van brandende auto's, bebloede lijken en gillende kinderen.

De camera zwenkte naar een korte, gedrongen gestalte in legerkleding, met een pilotenzonnebril en een paarse baret op. De sterke kaaklijn van de officier werd geaccentueerd door zijn kinbaard. Hij stond op een berghelling, geflankeerd door een stel ruig uitzierende soldaten die hun enorme armen voor hun borst hadden gekruist. Uit het onderschrift op het scherm bleek dat de kerel in het midden generaal Moses Kakuba was, leider van de belangrijkste verzetsbeweging. Hij glimlachte bij een vraag die door een journalist buiten beeld werd gesteld, waarbij een stel gouden voortanden te zien was.

'We laten ons niet met angst tot overgave dwingen,' zei Kakuba. 'Als Seguma denkt dat we bang zijn, dan heeft hij het mis. We willen vechten – zelfs al wordt dat onze dood. Ons land is geplunderd. Onze mensen zijn met duizenden tegelijk gemarteld en vermoord. We hebben niets te verliezen. We stoppen pas met vechten als we een nieuwe dageraad voor Karatandu, voor ons volk hebben bereikt. Een nieuwe, socialistische dageraad.'

Nu kwam president Seguma in beeld, die naar zijn aanhangers zwaaide terwijl hij aan boord ging van een vliegtuig. Walgend schudde Kember zijn hoofd. 'Ik kan nog steeds niet geloven dat we die lul moeten beschermen.'

Bowman zei: 'We hebben wel ergere mensen beveiligd, maat.'

'Ze noemen die kerel verdomme de Adder. Hij heeft een van zijn politieke tegenstanders vastgebonden en in een kuil met giftige slangen gegooid.'

'Hou nou op, gozer. Dat verhaal is niet waar.'

'Hoe weet jij dat nou?'

Bowman haalde zijn schouders op. Hij stond op het randje van ontwenningsverschijnselen en had er geen trek in zich mee te laten slepen in een ethische discussie met Kember.

‘En al die andere verhalen dan dat hij slachtoffers persoonlijk martelt?’ vroeg Kember. ‘Dat hij vingers, oren en tenen afsnijdt, mensen levend begraaft, demonstranten kruisigt en hun hoofd op een staak spietst? Zeg je dat dat ook allemaal gelul is?’

‘Het maakt niet uit. We zijn nu hier.’

‘Dus jij vindt het allemaal prima?’

‘We moeten een klus klaren,’ antwoordde Bowman kortaf. ‘Dat is alles. Het maakt niet uit wat jij persoonlijk van die kerel vindt.’

Kember schudde zijn hoofd. ‘Hij is een eersteklas psychopaat. Hij slacht zijn eigen mensen af. We moeten hem niet beschermen.’

‘Zo simpel ligt het niet,’ zei Bowman rustig.

‘Echt wel.’ Kember gaf een knikje naar het nieuws. ‘We lopen risico voor een ordinaire dictator die wreedheden begaat.’

‘Dit draait niet om Seguma. Zijn land zit op een bult gas en olie. Het is in ons belang om hem niet buitenspel te zetten. Als hij wordt neergemaaid, is de volgende kerel misschien niet zo vriendelijk.’

Kember snauwde: ‘Het boeit me niet, al lag het goud in dat land voor het oprapen. Dat betekent niet dat wij die klootzak met moord moeten laten weggomen.’

‘Jouw gevoel over Seguma is wel het laatste waar we ons druk om moeten maken.’

Bowman knikte naar het scherm. ‘Het gaat er steeds heftiger aan toe bij die protesten.’

‘Wat heeft dat met onze missie te maken?’

‘Denk eens na, Geordie. Nu hebben de vijanden van Seguma nog meer reden om van hem af te willen.’

‘Dan bewijzen ze de wereld een dienst, als je het mij vraagt,’ mompelde Kember. ‘Maar dat gebeurt niet.’

Bowman keek hem aan. ‘Dus jij denkt dat het geen echt dreigement is?’

‘We hebben het hier over een paar demonstranten in een of an-

der achterlijk Afrikaans gat,' vond Kember. 'Het gaat nou niet bepaald om Delta Force. Ze beschikken daar absoluut niet over de organisatie om een aanslag te plegen.'

Langzaam schudde Bowman zijn hoofd. 'Daar zou ik nog maar niet zo zeker van zijn.'

'Gelul,' zei Kember. 'Er is geen sprake van een bedreiging. Je hebt toch gehoord wat ze gisteren bij de briefing zeiden? Vijfduizend grondsoldaten plus teams van sluipschutters op de daken, de jongens van Five en Six en de particuliere beveiligingsteams. Er kan echt niemand zo dichtbij komen om het doelwit om te leggen.'

Bowman gaf geen antwoord. De schurende pijn schoot weer op tussen zijn slapen. Zijn spieren tintelden vreemd, alsof er duizenden mieren onder zijn huid krioelden. Elke cel in zijn lichaam schreeuwde dat hij iets moest doen om de misselijkheid te laten verdwijnen, voor die ondraaglijk werd.

Met de pijn kwamen ook de eerste afschuwelijke vlagen herinnering, de nachtmerrieachtige beelden die hij wanhopig had proberen te vergeten maar die terugkwamen. Net de echo van een *bad trip*, die hem besloep als hij dat het minst verwachtte. Behalve dan dat deze beelden nooit helemaal vervaagden. Ze werden steeds sterker en achtervolgden Bowman. Hij herinnerde zich dat hij het huis binnenstapte. De doodse stilte in de lucht, in plaats van gelach en herrie zoals hij had verwacht. Ook herinnerde hij zich nog het mes dat op de vloerbedekking lag. De bloedspatten op de keukenvloer, de lichamen...

Bowman sloot zijn ogen alsof hij zijn hersenen naar de fabrieksinstellingen kon terugzetten. Alsof het zo simpel lag. Opnieuw kreeg hij een pijnsteek en hij wist dat hij het niet veel langer zonder pil zou redden.

Kember hield hem nauwlettend in de gaten met een vragende uitdrukking op zijn smoel.

'Gozer? Alles goed?'

'Best,' antwoordde Bowman. Hij voelde hoe het zweet over zijn rug stroomde en zijn overhemd doorweekte. 'Alles best.'

‘Zo ziet het er niet uit,’ zei de kerel uit Newcastle. ‘Je ziet er lam-
lendig uit, als je het mij vraagt.’

‘Het is niks.’

Kember schudde zijn hoofd. ‘Ik weet wel wat jouw probleem is.’

Bowmans spieren verstrakten. Wist Kember dat hij drugs ge-
bruikte? Of was dat alleen maar achterdocht?

Als hij van mijn verslaving afweet, is het afgelopen.

‘Je hebt te veel bewerkt vlees gegeten,’ ging Kember verder.
‘Slecht voor je lichaam. Plantaardig, daar moet je voor kiezen. Al
die troep uit je lichaam krijgen.’

‘Ja,’ zei Bowman vaag. ‘Misschien.’

De pijn werd heviger. Het was net of er gaten in de zijkant van
zijn schedel werden geboord. De misselijkheid steeg op achter in
zijn keel en zijn handen trilden. Bowman beseftte dat hij hevig
zweette.

Hij stond op. ‘Wacht hier,’ zei hij.

‘Waar ga jij in godsnaam heen?’ vroeg Kember.

‘Even pissen.’

Hij haastte zich de foyer door, langs een groep Chinese toeristen,
naar de toiletten. Het interieur van de toiletruimte paste bij de rest
van de lobby. Glimmende marmeren vloer, granieten wastafelblad
en koperen kranen. Luxe handzeep van een chic merk dat Bowman
niet kende.

Zijn handen trilden toen hij de pilvergruizer uit zijn zak viste die
hij altijd bij zich had. Boven op de vergruizer zat een opbergvakje,
maar dit waren geen pillen die je bij de plaatselijke drogist kocht. Er
zaten nog vier tabletjes in het vakje. Bowman wist dat hij snel een
nieuwe voorraad moest scoren, maar hij had geen tijd om zich daar
nu druk om te maken.

Hij drukte de dop omhoog, haalde een van de ovale tabletjes uit
het vakje en legde dat op de vergruizer aan de onderkant van het
flesje. Hij maakte de onderkant dicht en draaide een paar keer aan
de dop, zodat het tabletje tot een fijn wit poeder werd vermalen.
Dat strooide hij op het wastafelblad, waarna hij een briefje van tien

uit zijn portemonnee viste, dat oprolde en het lijntje opsnoof. Het poeder brandde in zijn neusgaten. Toen kneep hij zijn ogen stevig dicht.

Na een paar minuten voelde hij een roes toen er een paar milligram opioïden door zijn bloed stroomde. Langzaam vervaagde de pijn en zakte de misselijkheid. Hij zweette niet meer.

Bowman stak het bankbiljet weer in zijn portemonnee. Hij keek op en ving een glimp van zichzelf op in de spiegel. Hij zag een gezicht dat hij amper herkende. Zijn lichaam was nog altijd slank en stevig, zijn handen als keien en zijn schouders breed. Maar er zaten nu strepen grijs in zijn haar. Zijn huid was bleek en zijn pupillen waren zo groot als speldenknopjes.

Je bent sergeant in het 22ste SAS, zei Bowman tegen zichzelf. Een onderscheiden soldaat met meer dan tien jaar ervaring bij de meest elitaire speciale eenheden ter wereld. Je kunt verdomme geen ver slaafde zijn.

Maar op dat moment interesseerde het Bowman niet echt. Niets interesseerde hem veel, niet nu. Al heel lang keek hij niet meer naar de toekomst, naar een moment waarop alles beter zou gaan. De dromen die hij had gehad waren vijftien jaar geleden in afschuwelijk geweld uiteengespat. Nu plande hij niets meer, hoopte nergens meer op. Hij hield zich afzijdig van anderen en had geen echte vrienden. Hij keek niet verder dan zijn volgende pil. De pijn buitensluiten was het enige wat er nog toe deed. Van dag tot dag overleven.

Hij haalde diep adem en liep naar de deur.

..*

De toeristen hingen nog steeds rond bij de receptie toen Bowman uit de toiletruimte kwam. Hij liep langs hen heen, nu met een warm gevoel door de pil. Kember zat alleen naar het scherm van zijn telefoon te staren. Bowman keek rond, maar nog altijd geen spoor van de slaafjes van de president.

Hij ging in de leunstoel naast Kember zitten. Op het nieuws waren ze weer overgeschakeld op het koninklijk huwelijk. Mensen kwamen in feeststemming en lachten en zwaaiden naar de camera's.

Twaalf minuten later stapten er twee gestalten uit de dichtstbijzijnde lift. Een forse kerel in een zwart pak en een lange, slanke vrouw in een mosterdgele jurk, met een bijpassend jasje en op hakken. De vrouw bleef staan om haar blik door de lobby te laten gaan. Ze zag Kember en Bowman en liep met een knik naar de twee SAS'ers toe, die opstonden.

'Jullie zijn de soldaten?' vroeg ze.

'Inderdaad,' antwoordde Kember, die zijn hand uitstak. 'Ik ben Dave, maar noem me maar Geordie. Dit is Josh. We horen bij het Regiment.'

De vrouw staarde naar zijn uitgestoken hand alsof die van een lepralijder was.

'Martha Lungu,' zei ze. 'Persoonlijk assistent van president Seguma.' Ze liet haar blik afkeurend over de mannen gaan. Ze was eind twintig of begin dertig, gokte Bowman, en had de hoge jukbeenderen en pruillip van een voormalig model. Met alle juwelen die ze droeg kon je een kluis in een diamantwijk vullen. In haar oorbellen glinsterden vuistgrote diamanten. De parels aan haar ketting waren zo groot als golfballen.

Lungu gebaarde met een beringde hand naar de kerel in het pak.

'Samuel Jallow, de belangrijkste lijfwacht van meneer Seguma. Hij gaat over de beveiliging van meneer Seguma.'

Bowman keek naar de lijfwacht. Die was enorm. Zo'n grote kerel had Bowman nog nooit gezien. Hij stond in elk geval in de top drie. Zijn strakgespannen nekspieren waren zo dik als een ankerketting. Zijn armspieren puilden uit zijn pak. De lijfwacht had rozige littekens over beide wangen lopen. Hij was bijna helemaal kaalgeschoren, op een streep kort, krullend haar op het midden van zijn hoofd na.

'Waar is de baas?' wilde Kember weten.

‘De heer Seguma is boven in de presidential suite,’ antwoordde Lungu. ‘Hij heeft het erg druk, zoals jullie wel zullen begrijpen. Straks hebben jullie een bespreking met hem. In de tussentijd loopt het contact via ons.’

Bowman knikte.

‘Ik neem aan dat je wel weet waarom we hier zijn?’ vroeg hij.

Lungu zei: ‘Onze vrienden van het ministerie van Buitenlandse Zaken hebben gisteravond gebeld. Ze hadden het over een mogelijk incident vandaag.’

‘Mogelijk leveren een paar demonstranten problemen op,’ antwoordde Bowman, waarmee hij herhaalde wat ze volgens de eerdere briefing over de missie moesten zeggen.

De hoge piefen hadden besloten de details van de moordaanslag niet met Seguma of zijn personeel te delen. Te riskant. Er bestond ernstig risico op een lek. De president of een van zijn adviseurs kon weleens een bericht online plaatsen over de dreiging of het nieuws met een journalist delen. Met een publiek van twee miljard mensen was wijdverspreide paniek die de bruiloft zelf overschaduwde wel het laatste wat de regering wilde.

‘Zoals jullie weten,’ ging hij verder, ‘was een groepje activisten van plan om vanmorgen in Hyde Park te demonstreren.’

Lungu zei: ‘Ik dacht dat ze daar geen vergunning voor hadden gekregen?’

‘Dat klopt.’

‘Wat is dan het probleem?’

‘We beschikken niet over de details, maar we denken dat een paar van hun maten op de proactieve toer gaan en de ceremonie op de een of andere manier willen verstoren.’

‘Hoe dat zo?’

‘Zoals ik zei, we beschikken niet over de details. Mogelijk proberen de demonstranten in de menigte te infiltreren. Of ze zijn later op de dag iets van plan, tijdens de receptie.’

‘Verkeert de heer Seguma in gevaar?’

‘We denken van niet.’

‘De demonstranten willen jullie baas op de landelijke televisie voor schut zetten,’ liet Kember van zich horen. ‘Verf over zijn auto gooien, hem met eieren bekogelen. Dat soort toestanden. Dat is geen echte dreiging.’

‘Hebben ze jullie daarom hierheen gestuurd? Omdat jullie je zorgen maken over een handjevol lastpakken?’

‘Dat we hier zijn is een voorzorgsmaatregel, mevrouw. Om te zorgen dat jullie baas vandaag niets vervelends overkomt. Zijn veiligheid is van het grootste belang.’

Er vormde zich een piepkleine groef in Jallows voorhoofd. Hij staarde hen allemaal met zijn doodse, emotieloze ogen aan.

‘De beveiliging van de heer Seguma is al geregeld,’ zei hij. ‘Wij zijn prima in staat om hem uit de problemen te houden.’

Bowman stak een hand op. ‘Het is niet onze bedoeling iemand voor de voeten te lopen. We zijn op de achtergrond aanwezig en kunnen helpen als jullie ons nodig hebben.’

‘Is dat geen taak van de politie?’ vroeg Lungu.

‘Normaal gesproken wel, ja,’ antwoordde Kember. ‘Maar vandaag hebben de koninklijke beveiligers hun handen al vol, zoals jullie je wel kunnen voorstellen.’

‘De heer Seguma is een belangrijk doelwit,’ benadrukte Bowman. ‘De politie is heel goed in haar werk, maar een taak als deze vraagt om bepaalde vaardigheden. Daarom hebben ze ons gevraagd.’

Zwijgend keek Lungu de twee mannen aan. De blik in haar ogen leek te zeggen dat ze, als ze moest kiezen tussen een hoop afval of de twee soldaten, toch een lichte voorkeur voor het afval zou hebben.

Jallow stond daar maar naar de soldaten te staren.

‘Hebben jullie ook cursussen gevolgd?’ vroeg Lungu.

‘We hebben allebei de training particuliere beveiliging op Hereford afgerond. We hebben behoorlijk wat ervaring in het beveiligen van vips over de hele wereld.’

‘Dragen jullie wapens?’

‘Yep.’ Kember knikte. ‘Pistolen en geweren.’

Bowman en Kember hadden allebei toestemming gekregen om een dienstpistool mee te nemen voor de missie. Beide mannen hadden een Glock 17 halfautomatisch pistool onder hun grijze jas verborgen, veilig in een leren, aan hun riem bevestigde holster. Voor het zwaardere werk hadden ze twee Heckler & Koch HK416-aanvalsgeweren in een kluis in de kofferbak van hun Land Rover. De compacte variant, met een kortere loop en een demper op de geweermond. Ook hadden ze kogelwerende kleding bij zich, reserve-munitie en een verborgen zender om hun linkerschouder gegespt. Die was verbonden met een oortje, zodat de verschillende teamleden veilig en snel met elkaar konden communiceren.

Jallow zei: 'Waar zijn de anderen? Er is ons verteld dat jullie met z'n vieren zouden zijn.'

'Die zitten op dit moment in Westminster Abbey,' antwoordde Bowman. 'Onderhouden contact met de politie, stellen de locatie veilig. Ze blijven daar tijdens de ceremonie. Als er problemen zijn, komen ze in actie.'

Even leek Lungu te schrikken. 'Jullie verwachten toch geen problemen bij de Abbey zelf?'

'Die kans is uiterst klein. De politie heeft een ijzersterk kordon om het gebied geplaatst. Maar we willen geen risico lopen.'

Kember zei: 'Ook nemen we een andere route naar de locatie.'

'Waarom niet de normale route?' wilde Lungu weten.

'Die loopt langs Pall Mall en Trafalgar Square, met natuurlijk heel veel mensen. Die hotspots moeten we vermijden.'

'Jullie zouden in plaats daarvan de demonstranten moeten arresteren.'

'Daar gaat de politie over, mevrouw. Maar zelfs al worden ze opgepakt, dan kan een aantal van hun vrienden toch nog door de mazen van het net glippen. Die kunnen zich net zo goed al ergens in de menigte bevinden en wachten tot ze problemen kunnen uitlokken.'

Jallow snoof minachtend. 'In Karatandu zou dit nooit mogen gebeuren. We weten wel raad met dat soort tuig.'

'Dat zal wel, ja,' mompelde Kember.

Lungu keek hem kwaad aan voor ze zich tot Bowman richtte. ‘Die nieuwe route... weten jullie zeker dat die veilig is?’

‘We hebben een verkenning uitgevoerd. De politie heeft een team gestuurd om het riool, de lantaarnpalen, knelpunten en dat soort dingen te controleren.’

Lungu wierp hem een sceptische blik toe.

‘Vertrouw ons nou maar,’ zei Bowman. ‘Het is beter zo.’

Lungu keek van de SAS’ers naar Jallow. ‘Is deze regeling wat jou betreft in orde, Samuel?’

De lijfwacht haalde zijn schouders op. ‘Mij best.’

Lungu zei: ‘Natuurlijk moeten jullie de chauffeur van de heer Seguma inlichten. De wijzigingen in de route met hem doornemen.’

‘Ja, mevrouw.’

‘Goed dan.’ Ze knikte en veegde een eigenwijs plukje haar op zijn plek. ‘Er zijn wel een paar dingen waar we het over moeten hebben voor jullie de heer Seguma ontmoeten. Allereerst, vergeet niet dat jullie voor een vooraanstaand man werken. Jullie dienen je in zijn aanwezigheid te allen tijde gepast te gedragen. Dat betekent tijdens het werk niet roken of drinken.’

Bowman zei: ‘We zijn getrainde professionals, mevrouw. Dat soort shit doen wij niet.’

‘En ook geen gevloek,’ reageerde Lungu. ‘Alleen tegen de heer Seguma praten als hij tegen jullie spreekt. Als dat gebeurt, dan spreek je hem aan met “meneer” of “meneer de president”. Als jullie nog vragen of opmerkingen hebben, moeten jullie bij mij of bij Samuel zijn,’ voegde ze eraan toe.

‘Moeten we verder nog iets weten?’ vroeg Bowman.

‘De heer Seguma vindt het niet prettig om door vreemden te worden aangeraakt. Mensen buiten zijn stam. Dan worden er volgens hem kwade krachten overgedragen. Hou altijd gepaste afstand.’

‘Ja, mevrouw.’

‘Jullie hebben eigen vervoer, neem ik aan?’

‘We zijn met de auto,’ zei Kember. ‘Maar het is beter als een van

ons met de baas meerijdt in zijn eigen voertuig. Dan kunnen we veel sneller reageren als er iets misgaat.’

‘Geen sprake van,’ zei Lungu. ‘De heer Seguma wil niet dat er vreemden met hem meereizen. Dat staat hij nooit toe.’

‘Dat maakt ons werk nogal lastig.’

‘Jammer dan. Zelfs de persoonlijke lijfwachten van de heer Seguma mogen niet in dezelfde auto zitten. Jullie moeten ons volgen, punt uit.’

Kember wilde protesteren, maar Bowman onderbrak hem. ‘Dat begrijpen we, mevrouw. We nemen onze eigen auto.’

‘Mooi zo.’ Er gleed een zuinig lachje over haar lippen. De poortwachter naar de hoge pief vierde weer een kleine overwinning en zette de twee buitenlanders op hun plaats.

‘We vertrekken hier om half elf.’ Ze wierp een blik op haar Cartier-horloge. ‘Over twee uur. De heer Seguma moet volgens plan om kwart voor elf bij Westminster Abbey aankomen. Ik geloof dat er een paar straten verderop een wachtruimte is, voor de lijfwachten. Ik neem aan dat jullie bij de beveiligers van de heer Seguma blijven wachten?’

Bowman schudde zijn hoofd. ‘We hebben toestemming om de Abbey in te gaan. Dave en ik houden de baas tijdens de bruiloft in de gaten.’

‘Maar je zei net dat hij in de Abbey geen risico loopt.’

‘Dat is ook zo, naar alle waarschijnlijkheid. Maar we kunnen maar beter het zekere voor het onzekere nemen.’

‘Hoe ziet het middagschema van jullie baas eruit?’ vroeg Kember.

Lungu antwoordde: ‘Na afloop van de bruiloft komt de heer Seguma hier weer terug. Rond twee uur. Dan gaan we naar het Greybourn Hotel voor het feest. Ik neem aan dat jullie daar mee naartoe gaan?’

‘Ja, mevrouw,’ zei Bowman.

‘Het feest begint om zes uur. De chauffeur van de heer Seguma pikt ons een kwartier van tevoren op. Jullie kunnen ons naar de locatie volgen.’

‘We moeten op een plek in de buurt kunnen blijven. De baas in de gaten kunnen houden.’

‘Dat moet geen probleem zijn. Het beveiligingsteam van de heer Seguma heeft een tafel vlak bij een van de uitgangen. Daar is vast wel plek voor jullie.’

‘Hoe laat is deze knalruif naar verwachting afgelopen?’ vroeg Kember.

‘Wie zal het zeggen? Kan wel middernacht worden. Of later. De president heeft heel veel energie, moeten jullie weten. Hij houdt van feesten.’

‘Fantastisch,’ mompelde Kember.

Lungu’s telefoon trilde. Ze haalde een oversized, in een krokodillenleren hoes gestoken handtelefoon uit haar jasje en liep een eindje bij hem vandaan om met een veeg op te nemen. Ze praatte met de persoon aan de andere kant van de lijn in een taal die Bowman niet herkende. Na een halve minuut hing ze op.

‘Volg mij,’ zei ze, terwijl ze weer naar de soldaten toe liep. ‘Laten we naar de president gaan.’

2

Ze volgden Lungu en Jallow de lobby door en propten zich in de eerstvolgende lift. Lungu haalde een kaartje uit haar zak, drukte dat tegen een kaartlezer onder het controlepaneel en drukte op de knop voor de veertiende verdieping. De lift zoefde omhoog, de deuren schoven open en Lungu ging hen voor naar de suite aan het einde van de gang.

Bij de deur van de presidential suite zaten twee gestalten op stoelen. De ene kerel was slank en had kortgeschoren haar, een potloodsnor en droeg een donkergetinte zonnebril. Zijn maat was stevig gebouwd en had een lichtere huid, met een brede neus en een hoofd zo rond als een bowlingbal. Allebei waren ze in eenzelfde eenvoudig pak gestoken als Jallow en ze hadden alle twee dezelfde vreemde littekens op hun wangen. De andere leden van het presidentiële beveiligingsteam, nam Bowman aan. Bij het zien van hun collega's stonden ze langzaam op en knikten ter begroeting naar Jallow. Die wisselde een paar woorden in zijn moedertaal met de lijfwachten. Toen wendde hij zich tot de soldaten.

‘Dit is Isaac Dekka,’ zei hij met een gebaar naar de kerel met de potloodsnor. Vervolgens wees hij op de kerel met het bowlingbalgezicht. ‘En dit is Patrick Okello. Mijn collega's.’

Jallow richtte zich tot de lijfwachten en gebaarde naar Bowman en Kember om hen voor te stellen. Okello, de kerel met het bowlingbalgezicht, keek langzaam schuin naar de soldaten en staarde hen met onverholen vijandigheid aan.

Kember vroeg: ‘Wat is dat voor gedoe met die littekens?’

‘Stamtekens,’ legde Jallow uit. ‘Iedere man van onze stam krijgt die merktekens als hij twaalf wordt.’

‘Zijn er veel stammen?’

‘Honderden. Maar die van ons is de krijgslustigste in heel Karatandu. Alleen mannen uit onze stam wordt de bescherming van de president toevertrouwd.’ De trots in zijn stem was onmiskenbaar. Begrijpelijk, dacht Bowman. Als persoonlijke lijfwacht van de president genoot je enorm veel vertrouwen. Hun aanstelling zou minder met hun vaardigheden te maken gehad hebben dan met onwankelbare trouw aan de baas. Nu plukten ze daar de vruchten van. Reizen naar het buitenland en de kans om hun zakken te vullen. De voordeeltjes die bij het werk hoorden. Waarschijnlijk ook een ereplaats als leider binnen de stam.

Lungu zei: ‘Wacht hier. We moeten eerst wat zaken met de heer Seguma bespreken.’

‘Hoelang gaat dat duren?’ vroeg Kember.

‘Niet zo lang. We roepen jullie als de heer Seguma zover is.’

Ze drukte haar kaartje tegen een lezer boven het slot, wachtte tot het lampje groen knipperde, duwde de klink naar beneden en verdween de kamer in. Jallow, Deka en Okello schuifelden achter haar aan naar binnen. Met een klik sloot de deur.

Bowman ging op Deka’s stoel zitten en Kember liet zich met een boze blik op de stoel naast hem zakken.

‘Dit is toch niet te geloven? We bewijzen ze een gunst en dan behandelen ze ons alsof we stront zijn waar ze in hebben getrapt.’

‘Laat toch zitten, Geordie,’ reageerde Bowman.

Kember schudde zijn hoofd. ‘We zitten bij het Regiment. We zouden dat gelul niet hoeven pikken.’

‘We hebben geen keuze.’

‘O jawel. We kunnen tegen Mr. T en zijn maat zeggen dat ze kunnen opflikkeren.’

Bowman wierp een zijdelingse blik op zijn collega. ‘Dat is een slecht idee,’ zei hij. ‘Het sop is de kool niet waard, maat.’

‘Dus jij vindt dat deze lui ons moeten behandelen alsof we tuig zijn?’

Bowman haalde diep adem. ‘Luister, we weten allebei dat wij de leiding over deze missie hebben. Maar we kunnen deze jongens niet over de zeik jagen. De president luistert naar hen. Ons leven wordt er een heel stuk gemakkelijker op als we met hen overweg kunnen.’

Kember schudde zijn hoofd. ‘Deze missie is een lachertje.’

‘Dat is wel erg overdreven.’

‘Kom op, Josh. We weten allebei dat dit een taak voor de juten is, niet voor ons. Het is een dreiging van laag niveau. Een of andere amateurgek met een slagersmes die zich een weg naar de auto van de baas hakt. Dat kan het team koninklijke bescherming prima aan.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Dat is toch duidelijk? Deze missie is een pr-oefening. We zijn erbij gehaald zodat die kerel zich gewaardeerd voelt.’

‘Alleen daarvoor zou Six ons nooit helemaal hiernaartoe sturen.’

‘O nee?’ Kember liet zijn knokkels kraken voor hij verderging. ‘Iedereen weet dat Seguma dol is op het Britse leger. Hij is cadet op Sandhurst geweest en alles. Dat wij hem komen bewaken tovert zeker een grijns op zijn smoel.’

‘Al is dat waar,’ zei Bowman, ‘dan verandert dat niets aan onze missie.’

‘Er klopt niets van. We worden gewoon gebruikt.’

‘Het had erger gekund.’

‘O ja? En hoe dan wel?’

‘Als we hier niet zaten, dan kregen we een of andere klotetaak. We hadden nu ook in de woestijn kunnen zitten, in tenten kunnen slapen en in een gat in de grond moeten schijten. Hier hebben we in elk geval een warm bed, schone, droge kleding en kunnen we ons wassen. Er is erger werk.’

Dat leverde hem een minachtende blik van Kember op. ‘Ik zou eerlijk gezegd liever in de woestijn slapen dan nog meer gelul van die PA moeten pikken.’

Bowman wierp een blik op zijn collega en moest zich inhouden om hem geen knal te verkopen. Hij begon zich behoorlijk aan Kember te ergeren.

Ik probeer me op deze missie te concentreren, dacht hij, en deze gast trekt me mee in zijn constante negativiteit. Als hij zo doorgaat, kan hij een klap krijgen.

Ze zaten een paar minuten te wachten. Kember typte berichtjes op zijn telefoon en vroeg de twee mannen in Westminster Abbey hoe het ging. De voorhoede. Een stel ervaren SAS-sergeanten, Lomas en Studley. Kembers telefoon trilde door de binnenkomende berichten van het team, dat bevestigde dat de locatie was veiliggesteld en dat ze zich in positie in de Abbey bevonden.

Bowman keek op zijn G-Shock Gravitymaster hoe laat het was. Negen over half negen.

Iets meer dan een uur geleden waren ze aangekomen in het Broxbury. Over iets minder dan twee uur zouden ze naar Westminster Abbey vertrekken.

Zes minuten later zwaaide de deur van de suite open en stapte Lungu de gang op.

‘Goed,’ zei ze. ‘De heer Seguma kan jullie nu ontvangen.’

Ze ging hen voor, en liep een kamer met hoge plafonds in, ingericht met oosterse tapijten en spiegels in gouden lijsten. Midden in de kamer stonden twee met goud afgewerkte leunstoelen en een bank in een halve cirkel rond een salontafel met marmeren tafelblad. De vloer lag bezaaid met geschenkverpakkingen van luxe warenhuizen, allemaal ongeopend. Uit een koffer van Louis Vuitton aan een kant van de kamer hingen kledinghoezen en jurken. Twee Rolexen waren, nog steeds in hun leren verpakking, achteloos op een antieke bijzettafel gezet. Links leidden dubbele deuren naar de slaapkamer. Aan de rechterkant van de kamer zat een tussendeur naar een aangrenzende kamer. Daar zat de PA, gokte Bowman.

Jallow, Okello en Deka hadden zich over de dichtstbijzijnde leunstoelen verspreid en zaten op de flatscreentelevisie zo groot als de staatsschuld naar een aflevering van *Rick and Morty* te kijken. Vanuit zijn ooghoek ving Bowman een glimp op van twee jonge vrouwen die op het onopgemaakte bed in de slaapkamer lagen, een blondine en een brunette. Ze waren gebruid, hadden lange benen

en droegen bijpassende ochtendjassen. Allebei lagen ze op hun telefoon te typen zonder acht te slaan op Bowman of Kember.

Lungu bracht hen naar de andere kant van de kamer. Daar stond een breedgeschouderde gestalte voor de openslaande deuren een sigaar te roken en over Hyde Park uit te staren. Lungu schraapte haar keel.

‘Meneer, de soldaten zijn er. Waar ik u over heb verteld.’

Langzaam draaide de man voor het balkon zich om en begroette de nieuwkomers. Direct herkende Bowman zijn gezicht uit de verschillende nieuwsitems.

Ken ‘de Adder’ Seguma.

De president leek in het echt kleiner dan op televisie. Een paar centimeter onder de één tachtig. Blijkbaar had hij het ervan genomen en beter geleefd dan zijn hongerlijdende volk. Hij had een vol gezicht en zijn vooruitstekende buik dreigde uit zijn geruite vest te barsten. Zijn kleine, ronde ogen lagen diep in zijn schedel. Aan de linker revers van zijn jacquet hing een rij militaire onderscheidingen. Het viel Bowman op dat het designerlabel nog aan de mouw van zijn jasje hing.

Seguma nam een trek van zijn stompe sigaar en terwijl hij de mannen nauwlettend opnam werd zijn hoofd door rook omgeven.

‘Klopt het dat jullie van de Special Air Service zijn?’

‘Ja, meneer, dat klopt,’ antwoordde Bowman.

‘Fantastisch. Geweldig!’ riep hij uit. ‘Het is altijd een eer om mannen van de beroemde SAS te ontmoeten.’

Zijn stem klonk vreemd gekunsteld. Een Afrikaanse tiran die probeerde het accent van een Engelse aristocraat na te bootsen.

‘Ja, ik ben groot fan,’ ging hij verder. ‘Jullie zijn het echte werk. Echte killers!’

‘Dank u wel, meneer,’ zei Bowman.

Seguma tikte de as van zijn sigaar in een leeg koffiekopje en zei: ‘Volgens Martha wil een stelletje honden vandaag problemen veroorzaken.’

‘Dat is alleen maar een mogelijkheid, meneer. Ze hebben ons gestuurd om ervoor te zorgen dat alles soepel verloopt.’